

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 11Co/9/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7819201951
Dátum vydania rozhodnutia: 19. 01. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Čabaiová
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7819201951.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Čabaiovej a sudcov JUDr. Martina Kolesára a JUDr. Borisa Brondoša v spore žalobkyne R. H., nar. X.X.XXXX, bytom Y., R. XXX, zast. JUDr. Miroslavou Slovinskou, advokátkou so sídlom Spišská Nová Ves, Štefánikovo nám. 13, IČO: 42319617, za účasti intervenientky na strane žalobkyne P. L., nar. XX.X.XXXX, bytom XXX XX Y., R. č. XXX, proti žalovanému N. V., nar. X.XX.XXXX, bytom XXX XX Z. č. XXX, podnikajúcemu pod obchodným menom N. V. a spol. s miestom podnikania Z. XXX, IČO: 17133351, zast. JUDr. Ladislavom Törökom, advokátom so sídlom Rožňava, Šafárikova 8, o zaplatenie 1.730,83 € s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku 12C/42/2019-133 zo dňa 16.9.2020 v spojení s dopĺňacím rozsudkom 12C/42/2019-143 zo dňa 28.10.2020 Okresného súdu Rožňava

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom v napadnutom vyhovujúcom výroku a vo výrokoch o priznaní náhrady trov konania žalobkyni a intervenientke na strane žalobkyne.

Odmieťa odvolanie proti výroku dopĺňacieho rozsudku, ktorým súd žalobu v časti istiny 28,19 € zamietol.

Žalovaný je povinný nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v plnom rozsahu.

Intervenientke na strane žalobkyne náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Rožňava (ďalej „súd prvej inštancie“ alebo len „súd“) napadnutým rozsudkom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 1.702,64 € s 5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 1.730,83 € za obdobie od 16.4.2016 do 22.5.2018 a 5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 1.702,64 € za obdobie od 23.5.2018 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (I.) a žalobkyni priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalovaného s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (II.). Dopĺňacím rozsudkom 12C/42/2019-143 z 28.10.2020, vydaným podľa ust. § 225 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, doplnil výrovkovú časť rozsudku o výroky, ktorými žalobu o zaplatenie istiny 28,19 € zamietol (III.) a priznal intervenientke náhradu trov konania v rozsahu 100 % zo strany žalovaného s tým, že o jej výške rozhodne samostatným uznesením vydaným súdnym úradníkom po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí (IV.).

2. Rozhodol tak v poradí druhým rozsudkom o žalobe, ktorou sa žalobkyňa (po pripustení rozšírenia žaloby uznesením 9C/118/2012-312 zo dňa 12.4.2016) domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 3.800,- € s prísl. na tom skutkovom základe, že dňa 15.10.2010 uzatvorila so žalovaným ústnou formou zmluvu, podľa ktorej sa žalovaný zaviazal vykonať opravu - rekonštrukciu kuchyne a kúpeľne v rodinnom dome na ul. R. XXX v Y., žalovaný dohodnuté práce vykonával v období od 17.10.2010 do 26.10.2010,

za ktoré mu žalobkyňa zaplatila celkom sumu 4.100,- €; práce však vykonal nekvalitne, preto žalobkyňa v záručnej dobe uplatnila u žalovaného právo zo zodpovednosti za vady a žiadala ho o bezplatné odstránenie vád na vodoinštaláčnom potrubí a kanalizácii, vyhotovenie novej omietky stien a maľby a tiež opravu podlahy s tým, že opakovane mu poskytla lehotu na odstránenie vád postupne do 30.9.2011 listom z 18.8.2011, do 10.11.2011 listom z 18.10.2011, do 15.12.2011 listom z 23.11.2011 a do 6.2.2012 listom z 19.1.2012. Žalovaný však na výzvy žalobkyne nereagoval a v poskytnutých lehotách vady neodstránil, preto žalobkyňa vady pokladala za neodstrániteľné a listom zo dňa 13.2.2012 doručeným žalovanému uplatnila právo na zrušenie zmluvy s tým, že zo zrušenej zmluvy ho žiadala o vrátenie časti zaplatenej ceny 1.771,81 € (1.488,- € zaplatené za vykonané práce v kuchyni a kúpeľni nad rámec peňažného príspevku poskytnutého jej ÚPSVaR v Rožňave + 283,81 € za nedodanú záchodovú misu so splachovacou nádržou). Počas konania žalobkyňa žalobu rozšírila o sumu 2.028,29 € a domáhala sa tak od žalovaného zaplata sumy 3.800,- € (4.100 - 300) s príslušenstvom, pričom k zmene žaloby pristúpila po realizovaní opravných prác v dome, keď z celého objemu vykonaných prác (za ktoré žalovanému zaplatila 4.100,- €), uznala za riadne vykonané práce na oprave stropu v hodnote 300,- € s tým, že všetky ostatné práce vykonané neodborne a nekvalitne so závadami a nedostatkami diela, bola nútená dať odstrániť opätovným kompletným prerobením zhotoviteľom R. P. - P..

3. Súd prvej inštancie spor právne posudzoval podľa ustanovení § 652, § 654 ods. 1, § 655 ods. 1 a 2, § 457 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) a po vykonaní dokazovania a vyhodnotení vykonaných dôkazov rozhodol vo veci v poradí prvým rozsudkom č.k. 9C/118/2012-347 zo dňa 13.5.2016, ktorým zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyňi 3.502,64 € s 9 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 1.771,81 € od 13.6.2012 do zaplata a 5 % úrokmi z omeškania ročne zo sumy 1.730,83 € od 16.4.2016 do zaplata, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku, v prevyšujúcej časti žalobu zamietol a vyslovil, že o trovách konania rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. O podanom odvolaní žalovaného proti tomuto rozsudku rozhodol Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd rozsudkom č.k. 11Co/357/2016-396 zo dňa 26.4.2017 tak, že odmietol odvolanie proti výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti, v ostatnej časti potvrdil rozsudok, priznal žalobkyňi náhradu trov odvolacieho konania proti žalovanému v plnom rozsahu a intervenientke na strane žalobkyne náhradu trov odvolacieho konania nepriznal. Na základe dovolania, ktoré žalovaný podal proti cit. rozsudku Krajského súdu v Košiciach, Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7Cdo/203/2017 zo dňa 26.4.2018 zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach 11Co/357/2016-396 zo dňa 26.4.2017 v potvrdzujúcej časti vo veci samej a vo výroku o náhrade trov konania a v rozsahu zrušenia mu vec vrátil na ďalšie konanie.

4. Krajský súd v Košiciach po vrátení veci v ďalšom konaní opätovne prejednal odvolanie žalovaného a rozsudkom č.k. 11Co/166/2018-465 zo dňa 20.2.2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v časti vyhovujúceho výroku, v ktorej bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobkyňi 1.771,81 € s 9 % úrokmi z omeškania ročne od 13.6.2012 do zaplata v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku potvrdil podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP ako vecne správny a v tejto časti sa stotožnil s jeho správnymi dôvodmi. V ostatnej odvolaní napadnutej časti vyhovujúceho rozhodnutia (výroku rozsudku), pokiaľ ním bola žalobkyňi prísúdená suma 1.730,83 € istiny s prísl., odvolací súd v zmysle záväzného právneho názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vysloveného v jeho uznesení sp. zn. 7Cdo/203/2017 zo dňa 26.4.2018 rozsudok podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) a c) CSP zrušil z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia a porušenia procesných práv žalovaného a v zrušenom rozsahu vrátil vec súdu prvej inštancie s pokynom v ďalšom konaní sa vysporiadať s námietkou premlčania uplatnenou podaním žalovaného zo dňa 24.3.2016 (stanovisko k vyjadreniu žalobkyne), doručeným súdu dňa 29.3.2016 (čl. 308), v ktorom žalovaný uviedol, že „rozšírený nárok žalobkyne považuje za premlčaný“, tento procesný úkon žalovaného posúdiť podľa jeho obsahu v súlade s § 41 ods. 2 O.s.p. účinného v čase rozhodnutia (od 1.7.2016 ust. § 124 ods. 1 CSP a čl. 11 CSP) a na zistený skutkový stav aplikovať tiež ust. § 107 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka.

5. V ďalšom konaní preto súd prvej inštancie v prvom rade skúmal, či nárok v zrušenej časti nie je premlčaný a či žalovaný v konaní podanou námietkou sa účinne dovolal premlčania práva na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Vec právne posúdiť tiež podľa ustanovení § 107 ods. 1 a 2, § 110 ods. 1 druhá veta, § 110 ods. 2 a § 558 OZ, pričom na základe oznámenia P. L. o vstupe do konania zo dňa 21.3.2017 doručeného Krajskému súdu v Košiciach, s ňou konal v procesnom postavení intervenientky na strane žalobkyne, skonštatoval, že zo sumy žalobkyňou zaplatenej žalovanému vo výške 3.800,- € predmetom konania po vrátení veci na ďalšie konanie zostala suma 1.730,83 € s prísl. a o nároku v zrušenom rozsahu vykonal (doplnil) dokazovanie a oboznámil stranami predložené listinné

dôkazy. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že žalobkyňa platným spôsobom, včas a dôvodne, pre vady žalovaným vykonávaných opráv uplatnila právo na zrušenie zmluvy (odstúpením od zmluvy) o oprave a úprave veci uzatvorenej medzi stranami podľa ust. § 652 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie zastával názor, že žalobkyňa listom doručeným žalovanému dňa 13.2.2012 (čl. 14) jednoznačne odstúpila od uzavretej zmluvy ako celku; právnym dôsledkom odstúpenia od zmluvy je zrušenie zmluvy od začiatku a vznik povinnosti zmluvných strán navzájom sa vysporiadať podľa zásad o bezdôvodnom obohatení v zmysle ust. § 451 a nasl. OZ. Zistil tiež, že strany sporu dňa 5.9.2017 uzatvorili Dohodu o uznaní dlhu a splátkovom kalendári (ďalej tiež len „dohoda“), z obsahu ktorej jednoznačne vyplynulo, že žalovaný v zmysle ust. § 558 OZ písomne uznal predmetný dlh voči žalobkyni, čo do jeho dôvodu ako aj výšky. Dohodu súd posúdil ako platný právny úkon a v kontexte námietok žalovaného uviedol, že právnym dôvodom plnenia nebol rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/357/2016-396 (ktorý bol uznesením Najvyššieho súdu SR zrušený), ale hmotnoprávnym dôvodom plnenia je existencia bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného deklarovaného rozsudkami uvedenými v článku II bod 1. dohody. Na základe uvedeného uzavretím dohody začala plynúť nová 10 - ročná premičacia doba v zmysle ust. § 110 ods. 1 OZ, a preto žalovaným vznesenú námietku premičania písomným podaním zo dňa 24.3.2016 ohľadne rozšíreného nároku žalobkyne, súd považoval za nedôvodnú a neúčinne uplatnenú. Vzhľadom na uvedený právny záver sa už nezaoberal procesným návrhom žalobkyne namietajúcej rozpor námietky premičania s dobrými mravmi v zmysle ust. § 3 Občianskeho zákonníka a toto ust. na vec neaplikoval. Zároveň poukázal na to, že vznik bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného vo výške 1.730,83 € s príslušenstvom konštatoval aj Krajský súd v Košiciach vo svojom rozsudku č.k. 11Co/166/2018-465 zo dňa 20.2.2019 a vychádzajúc z právneho názoru odvolacieho súdu, ako aj z písomného uznania dlhu žalovaným je potrebné mať za to, že dlh v čase uznania dlhu existoval. Dlh bol síce premičaný, avšak žalovaný vedel o premičaní dlhu, čo jednoznačne vyplýva z priebehu sporu, v ktorom žalovaný vznesol námietku premičania dňa 24.8.2017 (t.j. pred uzavretím dohody o uznaní dlhu zo dňa 5.9.2017) a podal dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach 11Co/357/2016-396, v ktorom namietal nesprávne posúdenie ním vznesenej námietky premičania. Na podklade uvedeného súd prvej inštancie dospel k skutkovému zisteniu, že žalovaný v čase uznania dlhu vedel o premičaní dlhu, a skonštatoval, že jeho uznávací prejav má právne účinky, ktoré zákon s takýmto prejavom spája. Nestotožnil sa s obranou žalovaného, že pri podpisovaní dohody o uznaní dlhu konal v omyle a dohoda o uznaní dlhu je neplatným právnym úkonom. Poukázal v tejto súvislosti na obsah výpovede žalovaného, z ktorej vyplýva, že mal možnosť sa s obsahom dohody o uznaní dlhu a splátkovom kalendári oboznámiť, listinu si zobral domov, kde túto podpisoval, v čase podpisovania dohody mal právneho zástupcu a mal možnosť sa s ním poradiť, právny zástupca žalovaného ním podpísanú listinu zaslal späť právnej zástupkyne žalobkyne, pričom z vyjadrení žalovaného i jeho právneho zástupcu vyplynulo, že pred odoslaním dohody komunikovali o jej obsahu. Podľa posúdenia súdu prvej inštancie v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný dohodu podpísal pod nátlakom alebo aby nekonal slobodne a vážne (čl. IV. bod. 5 dohody). Zhodnými tvrdeniami strán mal preukázané, že na základe Dohody o uznaní dlhu a splátkovom kalendári uzatvorenej dňa 5.9.2017 žalovaný zaplatil žalobkyni 9 splátok po 200,- €, teda celkom sumu 1.800,- € na úhradu dlhu, ktorý v čase uzavretia dohody činil sumu 3.502,64 € s príslušenstvom. Z uvedeného vyplýva, že žalovaný splátkami čiastočne uhradil aj časť istiny 28,19 € z peňažnej sumy, ktorá je predmetom konania. Na základe uvedených dôvodov súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobkyni dlžnú sumu 1.702,64 € s prísl. z titulu vydania bezdôvodného obohatenia a (dopĺňacím rozsudkom) žalobu v časti sumy 28,19 € ako nedôvodnú zamietol. S použitím ust. § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z. z dôvodu omeškania žalovaného s plnením priznal žalobkyni okrem dlžnej istiny tiež úroky z omeškania z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po doručení uznesenia o pripustení zmeny (rozšírenia) žaloby zást. žalovaného až do zaplatenia. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) a úspešnej žalobkyne priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 % s tým, že v zmysle § 262 ods. 2 CSP o jej výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

6. Rozsudok a dopĺňací rozsudok napadol včas podaným odvolaním žalovaný z odvolacích dôvodov podľa ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil vykonané dôkazy a dospel k nesprávnemu záveru o platnosti dohody o uznaní dlhu a splátkovom kalendári zo dňa 5.9.2017, ktorý (záver) nekorešponduje s dôkazmi vykonanými v konaní. Poukázal na obsah listu právnej zást. žalobkyne zo dňa 28.8.2017, v ktorom potvrdzuje skutočnosť, že žalobkyňa žiadala o umožnenie plnenia v splátkach (v tom čase Krajským súdom v Košiciach) judikovanej pohľadávky, a nie o uzavretie Dohody o uznaní dlhu. Považoval za nelogické, aby mal záujem uzavrieť

dohodu, ak pohľadávka bola potvrdzujúcim rozsudkom Krajského súdu v Košiciach judikovaná a prečo by uzavretím dohody o uznaní dlhu mal potrebu stvrdiť už judikovanú pohľadávku, ak po celý čas popieral nárok žalobkyne a považoval ho za premlčaný, pričom následne podal aj dovolanie proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/357/2016 zo dňa 26.4.2017. Logickú rozpornosť napadnutého rozsudku okresného súdu videl aj v konštatovaní súdu, že namietal premlčanie nároku a následne všetky svoje tvrdenia a predmetnú námietku, podľa tvrdenia súdu, poprel a absolútne nelogicky uzavrel dohodu. Aj tu možno vidieť, že jeho cieľom nebolo v žiadnom prípade uznávať dlh, ale oddialiť prípadný výkon rozhodnutia, nakoľko inštitút dovolania nemá v zmysle Civilného sporového poriadku suspenzívny účinok a prípadný výkon rozhodnutia (judikovanú pohľadávku nedokázal uhradiť naraz) by mohol zhoršiť jeho zlú finančnú situáciu. Z uvedeného dôvodu prostredníctvom svojho právneho zástupcu žiadal o uzavretie splátkového kalendára so žalobkyňou. Právna zástupkyňa žalobkyne v rozpore s jeho žiadosťou zapracovala do dohody, ktorej predmetom mala byť dohoda plnenia judikovanej pohľadávky v splátkach, aj dohodu o uznaní dlhu. Žalovaný v dobrej viere, že uzatvára dohodu, ktorej predmetom je dohoda na splátkach judikovanej pohľadávky, následne podpísal dohodu a túto zaslal právnej zástupkyňi žalobkyne. Z týchto dôvodov podľa žalovaného nemožno dohodu považovať za uzavretú platne. Navrhol preto, aby odvolací súd v zmysle ust. § 390 CSP vo veci rozhodol tak, že žalobu žalobkyne zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania.

7. Žalobkyňa vo vyjadrení k odvolaniu navrhla napadnutý rozsudok spolu s dopĺňacím rozsudkom 12C/42/2019-143 zo dňa 28.10.2020 ako vecne správny potvrdiť. Poukázala na obsah Dohody o uznaní dlhu a o splátkovom kalendári uzatvorenej medzi stranami sporu dňa 5.9.2017, z ktorej jednoznačne vyplýva, že žalovaný v zmysle § 558 OZ písomne uznal predmetný dlh voči žalobkyňi, a to čo do jeho dôvodu ako aj výšky. Zotrvala na platnosti predmetnej dohody, ako aj právnych následkoch z nej vyplývajúcich. S námietkou žalovaného o neplatnosti uznania dlhu, ktorú odvodzuje údajným nedostatkom vôle uznať predmetný dlh, sa nestotožnila, poukazujúc na to, že podpisu uznania dlhu žalovaným predchádzal proces medzi právnymi zástupcami strán sporu a opakovaná písomná komunikácia s právnym zástupcom žalovaného pred podpisom predmetnej dohody, ktorú preukázala v konaní predloženými listinami. Uviedla, že právny zástupca žalovaného mal opakovane možnosť oboznámiť sa s kompletným obsahom textu dohody o uznaní dlhu a o splátkovom kalendári a odkomunikovať ho so svojim klientom. Z predloženej komunikácie medzi právnymi zástupcami strán sporu je evidentné, že celý proces viedol až k dohode o uznaní dlhu a o splátkovom kalendári. Argumentáciu právneho zástupcu žalovaného, že jej právna zástupkyňa do dohody zakomponovala uznanie dlhu, žalobkyňa považovala vzhľadom na predloženú vzájomnú komunikáciu medzi právnymi zástupcami za absurdnú a tendenčnú. Poukázala na to, že právnomu zástupcovi žalovaného bol doručený nepodpísaný návrh dohody o uznaní dlhu a o splátkovom kalendári, ktorý žalovaný mohol ale zároveň vôbec nemusel po poučení zo strany svojho právneho zástupcu podpísať. Z označenia podania, ako aj z jeho obsahu jednoznačne vyplývalo, že sa jednalo o uznanie dlhu. Predmetnú dohodu vrátane uznania dlhu žalovaný sám podpísal a jeho právny zástupca ju expedoval prostredníctvom pošty protistrane. Žalovaného k podpisu uznania dlhu nikto nenútil. Jej právna zástupkyňa, ani ona samotná v čase vypracovania návrhu dohody o uznaní dlhu a o splátkovom kalendári nemali o dovolaní žalovaného zo dňa 23.8.2017 vedomosť. Žalovaný bol právne zastúpený advokátom a podpísal uznanie dlhu slobodne, vážne, bez nátlaku tak, ako to vyplýva aj z predmetnej dohody. S určitosťou nekonal v omyle. Považovala za nesporné, že žalovaný v čase podpísania uznania dlhu vedel o premlčaní, o čom svedčí priebeh súdneho sporu, v ktorom žalovaný vzniesol námietku premlčania, ako aj následné iniciovanie dovolacieho konania pre nesprávne posúdenie vznesenej námietky premlčania. Napriek tomu dobrovoľne pristúpil k uzavretiu predmetnej dohody. Žalovaný uznaním záväzku potvrdil existenciu záväzku, čím ďalšie dokazovanie ohľadne jeho opodstatnenosti stratilo zmysel. Podľa § 110 ods. 1 veta druhá OZ ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo. Uznanie dlhu zakladá domnienku existencie dlhu v čase jeho uznania. V takomto prípade žalobkyňa (veriteľ) už nemusela dokazovať vznik záväzku, rovnako ani to, či záväzok trval v čase, kedy k uznaniu došlo. Vzhľadom na uvedené sa žalobkyňa stotožnila s názorom súdu prvej inštancie, že Dohodu o uznaní dlhu a o splátkovom kalendári zo dňa 5.9.2017 je potrebné považovať za platnú, nakoľko právnym dôvodom plnenia nebol rozsudok Krajského súdu v Košiciach 11Co/357/2016-396, následne zrušený Najvyšším súdom SR, ale hmotnoprávnym dôvodom uznania záväzku bola existencia bezdôvodného obohatenia na strane žalovaného deklarovaného cit. rozsudkom. Pri zachovaní uvedenej argumentácie správne súd prvej inštancie už na námietku premlčania neprihliadal. Navyše mala za to, že na námietku premlčania nie je možné prihliadať aj z dôvodu jej rozporu s dobrými mravmi. Záverom dodala, že je osobou s ťažkým zdravotným postihnutím a

vo vysokom veku a zároveň zdôraznila spotrebiteľský charakter sporu. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považovala za dostatočne jasné, zreteľné a riadne odôvodnené, a preto ho žiadala potvrdiť ako vecne správne a priznať jej náhradu trov odvolacieho konania.

8. Intervenientka na strane žalobkyne P. L. k odvolaniu žalovaného uviedla, že zotrváva na svojich vyjadreniach v konaní a výpovedi na pojednávaniach a v celom rozsahu sa stotožnila s písomným vyjadrením žalobkyne k odvolaniu.

9. Žalovaný nereagoval na vyjadrenie žalobkyne k podanému odvolaniu, ktoré jeho právnomu zástupcovi bolo doručené dňa 11.12.2020.

10. Krajský súd v Košiciach ako odvolací súd (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalovaného ako podané včas (§ 362 CSP) a oprávnenou osobou (§ 359 CSP) proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania v zmysle ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 a § 380 CSP a preskúmal rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov [§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP], s prihliadnutím na vady, ktoré sa týkajú procesných podmienok konania v zmysle § 380 ods. 2 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je opodstatnené a rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom je vecne správny, úplný a správne sú i dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje, a preto napadnutý rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom podľa ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil. Rozsudok odvolacieho súdu bol verejne vyhlásený dňa 19.1.2022 o 10.00 hod. v pojednávacej miestnosti č. dv. 215/2.p., po predchádzajúcom oznámení miesta a času tohto procesného úkonu na úradnej tabuli a webovej stránke Krajského súdu v Košiciach v súlade s ust. § 219 ods. 1, 3 a § 378 ods. 1 CSP.

11. Z ust. § 387 ods. 2 CSP vyplýva, že ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

12. Žalovaný v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a spor nesprávne právne posúdil, t.j. uplatnil odvolacie dôvody upravené v ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP.

13. Odvolací dôvod upravený v ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka skutkových zistení, na podklade ktorých súd prvej inštancie vec posúdil po právnej stránke a ktoré nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní. Skutkové zistenia nezodpovedajú vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s ust. § 191 CSP, a to vzhľadom na to, že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov strán nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje chybným vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Typovo ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti alebo ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z ust. § 192, § 193 a § 205 CSP.

14. Právnym posúdením sa rozumie činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu, to znam. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú strany sporu podľa príslušného právneho predpisu. Právne posúdenie veci je nesprávne [odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP], ak súd posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu - síce správne určenú - nesprávne interpretoval, príp. ju na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval a z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach strán sporu.

15. Preskúmaním napadnutého rozsudku a predchádzajúceho procesného postupu súdu prvej inštancie z hľadiska uplatnených odvolacích dôvodov a v rozsahu odvolacích námietok žalovaného (§ 379 ods. 1, § 380 ods. 1, 2 CSP) odvolací súd nezistil, že by skutkové zistenia súdu prvej inštancie boli nesprávne,

nezodpovedajúce tvrdeniam strán alebo vykonaným dôkazom, príp. založené na chybnom hodnotení vykonaných dôkazov alebo, aby súd prvej inštancie vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán nevyplývajú alebo nevyšli za konania najavo, aby opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo na zistený skutkový stav aplikoval nesprávny právny predpis alebo správne použitý právny predpis (právnú normu) nesprávne vyložil, príp. na zistený skutkový stav ho inak nesprávne aplikoval. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a náležite zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy iba skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, ktoré vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z ust. § 191 a nasl. CSP, v úplnom súlade so zákonom a zásadami ustálenými v právnej praxi, logicky a správnym spôsobom vo vzťahu k uplatnenému nároku, starostlivo prihliadajúc na rozhodujúce skutkové tvrdenia a relevantné argumenty sporových strán a dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Uplatnený nárok aj správne právne kvalifikoval, aplikujúc relevantné hmotnoprávne normy (ust. § 652, § 654 ods. 1, § 655 ods. 1 a 2, § 457, § 107 ods. 1 a 2, § 110 ods. 1 druhá veta, § 110 ods. 2 a § 558 Občianskeho zákonníka), ktoré správnym spôsobom aj interpretoval a aplikoval na zistený skutkový stav a vyvodil zodpovedajúce závery o právach a povinnostiach sporových strán ako aj o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyni dlžnú sumu 1.702,64 € s prísl.

16. Uplatnené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP preto v prejednávanej veci neboli preukázané.

17. Pokiaľ ide o odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP (vzťahujúci sa na vady konania, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces), tento žalovaný v podanom odvolaní iba formálne označil odkazom na zákonné ustanovenie, obsahovo ho však nevymedzil konkrétnymi vadami (skutočnosťami), resp. nepodoprel konkrétnymi námietkami a nevytkol žiadne pochybenia v postupe súdu prvej inštancie, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver o odňatí strane sporu (žalovanému) jej procesných práv v takej intenzite, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Nakoľko odvolací súd je viazaný obsahovým vymedzením uplatneného odvolacieho dôvodu, je potrebné konštatovať, že tento odvolací dôvod nebol odvolateľom materiálne, a teda ani procesne účinne uplatnený. Právo na spravodlivý súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP však pôjde iba vtedy, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ust. sa chápe nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ [čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry k ust. § 237 ods. 1 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.6.2016 a judikatúry Ústavného súdu SR] sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných práv, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, ktorá predchádza vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci.

18. Odvolací súd s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP konštatuje vecnú správnosť dôvodov napadnutého rozsudku a v celom rozsahu sa stotožňuje so správnymi skutkovými zisteniami, so spôsobom právneho posúdenia prejednávanej veci a právnymi závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k povahe a obsahu právneho vzťahu strán a jeho zániku v dôsledku včasného a dôvodného uplatnenia práva žalobkyne na zrušenie zmluvy (odstúpenie od zmluvy) o oprave a úprave veci uzatvorenej medzi stranami podľa ust. § 652 a nasl. OZ, pre vady žalovaným vykonaných prác na opravách rodinného domu v Obci Pača. Správny je tiež právny záver súdu o povinnosti žalovaného vrátiť žalobkyni zaplatenú cenu diela podľa zásad o bezdôvodnom obohatení v zmysle ust. § 451 a nasl. OZ. Súd prvej inštancie pri opätovnom rozhodnutí preskúmaným rozsudkom rozhodol o nároku v zrušenom rozsahu v plnom súlade so zákonom, pri rešpektovaní právneho názoru odvolacieho (i dovolacieho) súdu, správnym spôsobom posúdil aj dôvodnosť námietky premlčania časti nároku vznesenej žalovaným podaním zo dňa 24.3.2016 vo vzťahu k nároku o zaplatenie sumy 1.730,83 € s prísl., o ktorý žalobkyňa v priebehu konania rozšírila žalobu a súd navrhnutú zmenu žaloby pripustil. Je potrebné súhlasiť s jeho záverom,

že námietka premlčania vznesená žalovaným nie je dôvodná a účinne uplatnená, lebo uzatvorením Dohody o uznaní dlhu a splátkovom kalendári zo dňa 5.9.2017, ktorou žalovaný uznal svoj dlh, určený čo do (hmotnoprávneho) dôvodu aj jeho výšky a zaviazal sa ho splniť v dohodnutých splátkach, začala plynúť nová 10 - ročná premlčacia doba (§ 110 ods. 1 druhá veta OZ) a v prípade platne uznaného dlhu (v danom prípade už premlčaného, o ktorom premlčaní žalovaný v čase uznania mal vedomosť), sa žalovaný už nemôže účinne v konaní brániť námietkou premlčania.

19. Súdu prvej inštancie nemožno vytknúť žiadne pochybenia ani v úvahe, ktorou sa spravoval pri posúdení procesnej obrany žalovaného ako nedôvodnej a na podklade ktorej odmietol jeho tvrdenia, že pri uzatvorení dohody o uznaní dlhu konal v omyle, resp. že v skutočnosti nemal vôľu uznať svoj peňažný dlh voči žalobkyni zo zrušenej zmluvy a z uvedeného dôvodu ide o neplatný právny úkon, ako nepreukázané. Aj podľa posúdenia odvolacieho súdu v konaní nebolo preukázané, že by žalovaný listinu o uznaní dlhu a splátkovom kalendári dňa 5.9.2017 podpísal v omyle, pod nátlakom alebo aby nekonal slobodne alebo vážne, a preto jednoznačne uznanie dlhu je platným právnym úkonom žalovaného (dlžníka) so všetkými právnymi následkami v zmysle ustanovení § 558 a § 110 ods. 1 OZ, ktoré zákon s písomným uznaním práva spája.

20. Na vecnej správnosti napadnutého rozsudku nič nemení ani podané odvolanie žalovaného, v ktorom sa iba opakujú skutočnosti namietané žalovaným už v konaní pred súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie tieto námietky a procesnú obranu žalovaného celkom správne vyhodnotil ako nedôvodné, resp. nepreukázané a hodnotenie súdu prvej inštancie si v celom rozsahu osvojuje aj odvolací súd. Skutočnosti, ktoré žalovaný uvádza v podanom odvolaní, nie sú spôsobilé spochybniť správnosť skutkových záverov (skutkových zistení) súdu prvej inštancie uvedených v odôvodnení preskúmaného rozsudku, ním vykonaného hodnotenia vykonaných dôkazov ani právnych záverov, na ktorých je preskúmané rozhodnutie založené, a neodôvodňujú prijať rozhodnutie v danom spore v prospech žalovaného.

21. V kontexte tvrdení žalovaného o neplatnosti právneho úkonu uznania dlhu, ktorými žalovaný na svoju obranu opakovane argumentuje v podanom odvolaní, odvolací súd poukazuje na to, že sankciu absolútnej neplatnosti právneho úkonu zákon spája s nedostatkom právne relevantnej vôle účastníka zmluvy (ak chýba vôľa ako základ právneho úkonu) alebo s nedostatkami náležitostí vôle, to znam. ak právny úkon nie je urobený slobodne a vážne (§ 37 ods. 1 OZ). Vo všeobecnosti slobodnou vôľou sa rozumie neexistencia pôsobenia vonkajších rušivých vplyvov, ktoré konajúceho zbavujú voľnosti rozhodnúť sa, akým spôsobom, voči komu a v akej forme bude právny úkon urobený. Slobodu vôle vylučuje fyzické donútenie alebo psychický nátlak spočívajúci v tom, že na konajúceho pôsobí protiprávna vyhrážka. Vážnosť vôle možno zjednodušene definovať ako vnútorný záujem konajúcej osoby spôsobiť právnym úkonom právne účinky. Právny úkon nie je urobený vážne (skutočne) vtedy, ak podľa okolností konkrétneho prípadu je zrejmé, že konajúci svojim prejavom nechcel spôsobiť (vyvolať) právne účinky, ktoré právne normy s takýmto prejavom spájajú. Na existenciu vážnej vôle k právnemu úkonu možno usudzovať z objektívnych skutočností, za ktorých bol právny úkon urobený, predovšetkým z toho, ak bol urobený spôsobom a za okolností, ktoré nevzbudzujú pochybnosť o tom, že subjekt prejavujúci vôľu zamýšľal svojim prejavom privodiť právne účinky, ktoré zákon s takýmto prejavom spája. Pokiaľ konajúca osoba nemala záujem urobeným právnym úkonom tieto právne účinky vyvolať, nejednala s vôľou vážnou.

22. Medzi náležitosti vôle patrí, aby bola prostá omylu. Omyl vo vôle je právne významný, má za následok neplatnosť právneho úkonu iba vtedy, ak ide o omyl podstatný (rozhodujúci), bez ktorého by k právnemu úkonu nedošlo a osoba, ktorej bol urobený právny úkon určený, tento omyl buď vyvolala alebo o ňom v čase uskutočnenia právneho úkonu vedela či musela vedieť, napriek tomu druhú stranu na omyl neupozornila. Konanie v omyle však zákon nesankcionuje absolútnou neplatnosťou právneho úkonu, ale neplatnosťou relatívnou (§ 49a OZ). V týchto prípadoch sa právny úkon považuje za platný, pokiaľ sa ten, kto je neplatným úkonom dotknutý, neplatnosti nedovolá (§ 40a OZ). Súdna prax prihliada na konanie v omyle len za predpokladu, že sa jedná o tzv. ospravedliteľný omyl. To znamená, že pokiaľ osoba, dovolávajúca sa omylu, sa mohla pred urobením právneho úkonu tomuto omylu vyhnúť, súd k takému omylu neprihliadne s odkazom na právnu zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“ (právo patrí bdelym). V tejto súvislosti možno poukázať na výstižné závery formulované Najvyšším súdom ČR v uznesení sp. zn. 30Cdo 1251/2002 zo dňa 19.12.2002, v zmysle ktorých „osoba, ktorá sa dovoláva omylu v zmysle ust. § 49a OZ nie je zbavená povinnosti podľa okolností konkrétneho prípadu sama si zabezpečiť

zodpovedajúcu mieru objektívnych informácií o okolnostiach, ktoré má táto osoba za rozhodujúce pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu“; „O ospravedlniteľný omyl konajúcej osoby, týkajúci sa skutkových okolností (error facti) nepochybne nepôjde vtedy, ak omyl bol konajúcou osobou zavinený jej nedbanlivosťou pri využití možnosti overiť si skutočnosti rozhodné pre uskutočnenie zamýšľaného právneho úkonu“.

23. V prejednávanej veci zistené skutkové okolnosti, za ktorých bola Dohoda o uznaní dlhu a splátkovom kalendári zo dňa 5.9.2017 medzi stranami sporu uzatvorená, postup a vzájomná komunikácia právnych zástupcov strán sporu a okolnosti predchádzajúce podpisu listiny o uznaní dlhu zo strany žalovaného, s obsahom ktorej žalovaný nesporne mal objektívnu možnosť a dostatočný časový priestor podrobne sa oboznámiť v domácom prostredí a podpísať ju mohol (až) po porade o právnom stave veci, resp. o právnych následkoch zamýšľaného právneho úkonu so svojim právnym zástupcom, advokátom JUDr. K. Törökom (ktorý listinu podpísanú žalovaným zaslal späť právnej zást. žalobkyne), ktoré skutočnosti ako relevantné správne zohľadnil vo svojej úvahe súd prvej inštancie - aj podľa posúdenia odvolacieho súdu neopodstatňujú žiadne pochybnosti o existencii skutočnej a vážnej vôle žalovaného (prostej omylu) urobiť právny úkon uznania dlhu zo dňa 5.9.2017 (s naň nadväzujúcou dohodou o zaplatení dlhu žalobkyni v splátkach) a privodiť právne účinky, s dopadom i na beh a dĺžku premlčacej doby (účinky predpokladané ust. § 110 OZ), ktoré zákon s takýmto písomným prejavom vôle dlžníka spája. Na uvedenom závere nič nemení ani podanie dovolania žalovaným (dňa 24.8.2017) proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 11Co/357/2016-396 zo dňa 26.4.2017, ktorým žalovaný argumentuje v podanom odvolaní. Obsah dovolania žalovaného podaného proti cit. rozsudku odvolacieho súdu jednoznačne potvrdzuje (iba) vedomosť žalovaného o premlčaní dlhu, resp. jeho časti v čase uznania dlhu dňa 5.9.2017. Túto okolnosť súd prvej inštancie správne akcentoval predovšetkým v spojitosti s posúdením právnych účinkov uznania záväzku v zmysle ust. § 558 OZ. Z ust. § 110 ods. 1 OZ však neplynie, že by nebolo možné uznať dlh už premlčaný, preto súd prvej inštancie po vyhodnotení vykonaných dôkazov a na podklade zistených skutočností dospel k správne právnemu záveru, že uznávací prejav žalovaného je platným právnym úkonom, zo zrušenej zmluvy na strane žalovaného vzniklo bezdôvodné obohatenie, ktoré je povinný žalobkyni vydať a správne na námietku premlčania nároku zo strany žalovaného neprihliadol.

24. Z uvedených dôvodov odvolací súd posúdil odvolanie žalovaného ako neopodstatnené, a preto napadnutý rozsudok v spojení s dopĺňacím rozsudkom v jeho vyhovujúcom výroku a v závislých výrokoch o priznaní náhrady trov konania procesne úspešnej žalobkyni a intervenientke, podľa ust. § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil ako vecne správny.

25. Pokiaľ žalovaný podal odvolanie aj proti výroku dopĺňacieho rozsudku, ktorým súd žalobu v časti istiny 28,19 € zamietol, v tejto časti podané odvolanie muselo byť odmietnuté ako objektívne neprípustné podľa ust. § 386 písm. c) CSP, lebo týmto zamietavým výrokom nebolo rozhodnuté v neprospech žalovaného, ani mu nebola týmto rozhodnutím spôsobená žiadna ujma na jeho právach.

26. O nároku strán na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ust. § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 CSP a priznal žalobkyni, ktorá v odvolacom konaní mala plný procesný úspech, nárok na 100 % náhradu trov konania proti žalovanému. Rovnako plne úspešná v odvolacom konaní bola tiež intervenientka na strane žalobkyne Blažena Štefanová, ktorej však žiadne trovy preukázateľne nevznikli, preto jej odvolací súd nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

27. Toto rozhodnutie prijal senát krajského súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej

veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak: a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), a to v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP). V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Táto povinnosť neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP). V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného odvolania (§ 435 CSP).